

„Uvijek se radujte! Bez prestanka se molite! U svemu zahvaljujte! Jer to je za vas volja Božja u Kristu Isusu.“ (1Sol 5,16-18)

Pavao piše Solunjanima u vrijeme dok su još bili živi mnogi Isusovi suvremenici koji su ga gledali i slušali, svjedočili njegovoj tragičnoj smrti, divili se njegovu uskrsnuću, a potom i uzašaću. Prepoznavali su trag što ga je Isus ostavio i iščekivali njegov skri povratak. Pavao je volio zajednicu u Solunu, uzornu po svom životu, svjedočanstvu i plodovima, pa im je napisao ovu poslanicu, moleći da se pročita svima (5,27). U njoj je dao preporuke kako ostati „nasljedovatelji naši i Gospodnji“ (1,6) i saževo ih ovako:

„Uvijek se radujte! Bez prestanka se molite! U svemu zahvaljujte! Jer to je za vas volja Božja u Kristu Isusu.“

Nit vodilja tih snažnih poticaja nije samo to *što* Bog očekuje od nas, već i *kada*: neprestano, uvijek, stalno.

No može li se zapovjediti radost? Svi doživljavamo kako nas život zasipa problemima i brigama, patnjom i tjeskobom, a društvena zbilja djeluje hladna i negostoljubiva. Ipak, Pavao poznaje razlog što uvijek omogućuje radost na koju on misli. On se obraća kršćanima i preporučuje im da ozbiljno shvate kršćanski život kako bi Isus mogao živjeti u njima onom puninom koju je obećao nakon svoga uskrsnuća. Ponekad to možemo iskusiti: On živi u onima koji ljube i svatko može krenuti putem *ljubavi* odmičući se od samoga sebe, besplatnom ljubavlju prema drugima, prihvaćajući podršku prijatelja, održavajući životom vjeru da ljubav sve pobjeđuje.¹

„Uvijek se radujte! Bez prestanka se molite! U svemu zahvaljujte! Jer to je za vas volja Božja u Kristu Isusu.“

Dijalog između vjernika različitih religija i osoba različitih uvjerenja dovodi do boljeg shvaćanja da je molitva duboko ljudski čin; molitva izgrađuje osobu i uzdiže ju.

A kako neprestano moliti? Pravoslavni teolog Evdokimov piše: „...nije dovoljno *imati* molitvu, pravila, navike; potrebno je postati molitva, *biti* utjelovljena molitva, učiniti svoj život liturgijom, moliti kroz svakodnevnicu“.² Chiara Lubich ističe da „možemo ljubiti (Boga) poput djece, srcem koje je Duh Sveti ispunio ljubavlju i povjerenjem u svojega Oca. To nas povjerenje potiče da često razgovaramo s Njime, da mu kažemo sve što nam je na duši, svoje odluke i svoje planove“.³

Postoji način kako uvijek molili dostupan svima: zastati pred svakom aktivnošću i usredotočiti se na nakanu riječima „za Tebe“. Ta jednostavna praksa sve naše aktivnosti i cijeli naš život iznutra preobražava u stalnu molitvu.

„Uvijek se radujte! Bez prestanka se molite! U svemu zahvaljujte! Jer to je za vas volja Božja u Kristu Isusu.“

U svemu zahvaljujte. Taj stav slobodno i iskreno proizlazi iz zahvalne ljubavi prema Onome koji tiho podupire i prati pojedince, narode, povijest i svemir. U zahvalnosti prema drugima koji koračaju s nama posyećeju nam da nismo sami sebi dostatni.

Radost, molitva i zahvaljivanje, ta nas tri čina približavaju slici kako nas Bog vidi i želi i obogaćuju naš odnos s Njime. S povjerenjem da nas „Bog mira posvema posvećuje“.⁴

Tako ćemo se pripremiti dublje živjeti Božićnu radost kako bismo svijet učinili boljim, kako bismo postali tkalci mira u sebi, u svojim domovima, na radnim mjestima, na trgovima. Danas ništa nije potrebnije ni žurnije.

Priredili Victoria Gómez i tim Riječi za život

¹ P. Vergilius Maro/Virgilio/Virgil, Ecloga X.69; per un rendimento musicale si può vedere Gen Rosso, <https://music.apple.com/es/album/lamore-vince-tutto-single/1595294067>

² P. Evdokimov, La preghiera di Gesù u *La novità dello Spirito*, Ed. Ancora, Milano 1997.

³ C. Lubich, *Conversazioni*, Città Nuova, Roma 2019, str. 552.

⁴ 1 Sol 5,23.